

Sygn. akt V AGa 529/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Aleksandra Janas

Sędziowie: SA Grzegorz Stojek (spr.)

SA Olga Gornowicz-Owczarek

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2020 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko T. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 20 lutego 2018 r., sygn. akt XIII GC 469/16,

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty z 11 lutego 2016 r., sygn. akt XIII GNc 23/16 Sądu Okręgowego w Katowicach,

b) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.408,33 (jeden tysiąc czterysta osiem 33/10) złotych tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.208 (osiem tysięcy dwieście osiem 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Aleksandra Janas SSA Grzegorz Stojek SSA Olga Gornowicz-Owczarek

Sygn. akt V AGa 529/18

UZASADNIENIE

Wnosząc o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym, powód R. M. wniósł o orzeczenie, że pozwany T. R. ma w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić kwotę 83.146,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 września 2014 r. wraz z kosztami.

Nakazem zapłaty wydanym 11 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Katowicach uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, który zaskarżył w całości, domagając się uchylecia go w całości, oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach uchylił w całości nakaz zapłaty i oddalił powództwo oraz oddalił wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego i orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie oparł o następujące ustalenia faktyczne i oceny prawne.

Komisant (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w M., obecnie (...) spółka z o.o. w M.) i komitent (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.) zawarli w dniu 18 października 2013 r. umowę sprzedaży komisowej. Komisant zobowiązał się do sprzedaży komisowej opon i innych akcesoriów wulkanizacyjnych otrzymanych od komitenta. Przedmioty te zostały wskazane wykazie, który stanowił załącznik nr 1 do umowy. W umowie zawarte jest oświadczenie komitenta, że rzeczy oddane w komis stanowią jego własność oraz nie mają wad fizycznych i prawnych. Strony tej umowy postanowiły, że cena sprzedaży przedmiotów objętych umową wynosi 668.766,39 zł netto. Komitent oświadczył, że wpłaci komisantowi prowizję w wysokości 20 % ceny sprzedaży, która zostanie „potrącona” przy wypłaceniu komitentowi ceny. Umowę podpisali: M. S. (prezes zarządu komisanta) i M. Ł. (prezes zarządu komitenta). W związku z tą umową komitent w dniu 21 października 2013 r. wystawił dla komisanta fakturę VAT nr (...) na kwotę 636.153,54 zł brutto, płatną 16 października 2014 r. Fakturę, opatrzoną pieczęcią komitenta, podpisał W. K., prezes zarządu (...) spółki z o.o. w B..

Analogiczną umowę, ale obejmującą mniejszą ilość towarów wulkanizacyjnych, (...) spółka z o.o. w M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.) zawarła też z pozwanym.

W skierowanym do komisanta piśmie z 16 grudnia 2013 r., podpisanym przez M. M., prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w K., komitent oświadczył, że według stanu z 16 grudnia 2013 r. nie istnieją zobowiązania względem (...) spółki z o.o. w K., wynikające z wzajemnej współpracy i umowy komisowej z 18 października 2013 r. W oświadczeniu tym wskazano adres siedziby (...) spółki z o.o., mianowicie: ul. (...) w K..

Jednocześnie (...) spółka z o.o. w B. sprzedawała pozwanemu artykuły wulkanizacyjne. W dniu 27 marca 2014 r. (...) spółka z o.o. z uwagi na dokonaną sprzedaż wystawiła dla pozwanego fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 83.146,77 zł, płatną do 23 września 2014 r. Faktura opatrzona została podpisem wystawcy M. S., prezesa zarządu (...) spółki z o.o., a także pieczęcią spółki. Pozwany potwierdził odbiór tej faktury podpisem i odciskiem pieczęci firmowej. Towary objęte fakturą VAT nr (...), różnego rodzaju opony i akcesoria samochodowe, zostały wyszczególnione w dokumencie (...) nr (...) wystawionym w dniu 27 marca 2014 r. Łączna wartość produktów wyniosła 67.599 zł netto. Jako sprzedawca, dokument został podpisany przez M. S., prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w M.. Także pozwany podpisał ten dokument, opatrując go również odciskiem pieczęci firmowej.

W dniu 30 października 2014 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. w K. (cedent) i pozwanym (cesjonariusz) została zawarta umowa cesji wierzytelności, na mocy której pozwany nabył od cedenta wierzytelność w kwocie 96.861,27 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...) z 21 października 2013 r., przysługującą względem (...) spółki z o.o. w M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.). W § 2 umowy cedent oświadczył, że cena nabycia wierzytelności została przez cesjonariusza opłacona w całości, co udokumentowane zostało dowodami KP, zgodnie z załącznikiem. (...) spółka z o.o. w K. oświadczyła, że wierzytelność jest bezsporna, nie jest przedawniona i w żaden sposób nie jest ograniczona, wobec czego może być dochodzona w pełnej wysokości. Jednocześnie cedent zapewnił, że w dniu podpisania umowy nie ma wobec dłużnika, czyli (...) spółki z o.o., żadnych zobowiązań, które mogłyby być przedmiotem potrąceń. Opisaną umowę z 30 października 2014 r. podpisali: M. M. (jako prezes zarządu cedenta) i pozwany (jako cesjonariusz); nadto opatrzona została odciskami pieczęci firmowych.

(...) spółka z o.o. w K. w dniu 9 grudnia 2014 r. wystawiła dowód wpłaty KP (...) z tytułu dokonanej przez pozwanego częściowej zapłaty ceny wierzytelności w wysokości 26.214,50 zł. Odbiór tej płatności potwierdził własnoręcznym podpisem M. M., prezes zarządu (...) spółki z o.o. w K.. Następnie w dniu 29 grudnia 2014 r. (...) spółka z o.o. w K. wystawiła dowód wpłaty KP (...), w którym M. M. potwierdził otrzymanie od pozwanego kolejnej wpłaty tytułem ceny nabycia wierzytelności w wysokości 24.320 zł. Następnie w dniach 16, 20 i 22 stycznia 2015 r. doszło do wystawienia podpisanych przez M. M. dowodów KP o numerach: (...), na kwoty odpowiednio: 25.600 zł, 20.276,77 zł, 450 zł. Na dokumentach tych nie umieszczono jednak oznaczenia odbiorcy. Łącznie prezes zarządu spółki (...) spółki z o.o. w K. pokwitował odbiór od pozwanego kwoty 96.861,27 zł.

W dniu 25 listopada 2015 r. (...) spółka z o.o. w M. (cedent) przeniosła na rzecz powoda (cesjonariusz), na mocy umowy cesji, wierzytelność pieniężną w wysokości 83.146,77 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...) z 27 marca 2014 r., przysługującą cedentowi względem pozwanego. Wierzytelność ta została przeniesiona z wszelkimi związanymi z nią prawami, w szczególności roszeniem o odsetki. Teraz opisaną umowę z 25 listopada 2015 r. podpisali: M. S. (jako prezes zarządu cedenta) i powód; opatrzona też została odciskami pieczęci firmowych kontrahentów.

Pismem z 30 listopada 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 83.146,77 zł z odsetkami ustawowymi od 24 września 2014 r., zakreślając trzydniowy termin zapłaty od dnia otrzymania pisma. Wraz z wezwaniem powód przesłał pozwanemu, jako załącznik, oryginał cesji z 25 listopada 2015 r. Pozwany odebrał to wezwanie w dniu 4 grudnia 2015 r.

W piśmie z 14 marca 2016 r. skierowanym do (...) spółki z o.o. w M. pozwany oświadczył, że potrąca nabytą wierzytelność względem (...) spółki z o.o. w M. w kwocie 96.861,27 zł, objętą fakturą VAT nr (...) z 21 października 2013 r. (umowa sprzedaży opon) z wierzytelnością (...) spółki z o.o. w M. przysługującą tej spółce względem pozwanego w kwocie 83.146,77 zł, objętą fakturą VAT nr (...) z 27 marca 2014 r. (umowa sprzedaży opon i obręczy). W piśmie z tej samej daty skierowanym do powoda pozwany złożył identyczne oświadczenie o potrąceniu, podając, że potrąca nabytą wierzytelność w kwocie 96.861,27 zł, objętą fakturą VAT nr (...) z 21 października 2013 r. (umowa sprzedaży opon) z wierzytelnością powoda względem pozwanego w kwocie 83.146,77 zł, objętą fakturą VAT nr (...) z 27 marca 2014 r. (umowa sprzedaży opon i obręczy), która została przez powoda nabyta na mocy umowy cesji z 25 listopada 2015 r.

W dniu 16 grudnia 2016 r. doszło do zawarcia pomiędzy (...) spółką z o.o. w K. (cedentem) i pozwanym (cesjonariuszem) umowy cesji wierzytelności. W umowie cedent oświadczył, że nieprzerwanie od października 2013 r. przysługuje mu względem (...) spółki z o.o. w M. (poprzednio (...) spółka z o.o. w M.) wierzytelność o zapłatę kwoty 96.861,27 zł, objęta fakturą VAT nr (...) z 21 października 2013 r. Na mocy umowy cedent przeniósł tę wierzytelność na rzecz pozwanego, jednocześnie oświadczył, że cedent zapłacił cenę nabycia wierzytelności, co dokumentują dowody wpłaty KP z 22 stycznia 2015 r. (450 zł), 16 stycznia 2015 r. (25.600 zł), 20 stycznia 2015 r. (20.276,77 zł), 29 grudnia 2014 r. (24.320 zł), 9 grudnia 2014 r. (26.214,50 zł). W § 3 umowy cedent oświadczył, że wierzytelność jest bezsporna, nie jest przedawniona i w żaden sposób nie jest ograniczona, wobec czego może być dochodzona w pełnej wysokości. (...) spółka z o.o. w K. oświadczyła, że w dniu podpisania umowy nie ma względem (...) spółki z o.o. w M. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w M.) żadnych zobowiązań, które mogłyby być przedmiotem potrąceń. Umowa ta została podpisana przez L. B. (wiceprezesa zarządu (...) spółki z o.o. w K.) i pozwanego, jak również opatrzona odciskami pieczęci firmowych.

Pismem z 19 grudnia 2016 r., skierowanym do powoda, pozwany ponownie złożył oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności w kwocie 96.861,27 zł, objętej fakturą VAT nr (...) z 21 października 2013 r., z wierzytelnością przysługującą powodowi względem pozwanego w kwocie 83.146,77 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...) z 27 marca 2014 r. W tym samym dniu oświadczenie o analogicznej treści pozwany wystosował także względem (...) spółki z o.o. w M.

Sąd Okręgowy wskazał dowody, w oparciu o które poczynił ustalił faktyczne. Wyjaśnił, że prawdziwość i autentyczność dokumentów przedstawionych w toku procesu nie budzi wątpliwości, z wyjątkiem oświadczenia prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w K. z 16 grudnia 2013 r., w którym podano adres, pod którym spółka ta faktycznie działała dopiero pół roku później. Sąd Okręgowy odstąpił od przesłuchania świadka M. M. ze względu na jego niestawiennictwo na każdej z

rozpraw, na którą był wzywany. Z kolei dowód z przesłuchania strony pozwanej pominął, ponieważ pozwany, pomimo wezwania, nie stawiał się na rozprawę w dniu 6 lutego 2018 r.

Powód wywodził roszczenie z nabycia umową cesji z 25 listopada 2015 r. wierzytelności względem pozwanego w wysokości 83.146,77 zł z tytułu dokonanej przez poprzedniego wierzyciela (...) spółki z o.o. w M.) sprzedaży artykułów wulkanizacyjnych, w tym opon. Poza sporem pozostawało, iż powód, jako cesjonariusz, na mocy umowy cesji z 25 listopada 2015 r. nabył od (...) spółki z o.o. wierzytelność w kwocie 83.146,77 zł względem pozwanego, wynikającą z faktury VAT nr (...) wystawionej w dniu 27 marca 2014 r. Pozwany w toku procesu nie kwestionował bowiem skuteczności tej umowy, jak również faktu, że powyższa należność nie została przez niego opłacona. Pozwany nie podnosił także, że towary wulkanizacyjne objęte powyższą fakturą VAT, opisane również w dokumencie (...), nie zostały mu wydane. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że powodowi przysługiwała względem pozwanego wierzytelność w wysokości 83.146,77 zł, a zatem jest on legitymowany do jej dochodzenia.

W obronie przed żądaniem pozwu pozwany podniósł, że na skutek złożonego przez niego oświadczenia o potrąceniu doszło do umorzenia wierzytelności, którą powód dochodzi w niniejszym postępowaniu. W zarzutach od nakazu zapłaty wyjaśnił, że na mocy umowy cesji wierzytelności z 30 października 2014 r. nabył od (...) spółki z o.o. w K. wierzytelność względem (...) spółki z o.o. M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.) w wysokości 96.861,27 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...) z 21 października 2013 r. Następnie pismem z 14 marca 2016 r. złożył powodowi, a także – działając z ostrożności – (...) spółce z o.o. w M., oświadczenie o potrąceniu swej wierzytelności w wysokości 96.861,27 zł z wierzytelnością powoda, wynoszącą 83.146,77 zł. Na skutek powyższego wierzytelność powoda, jako wierzytelność o niższej wartości, uległa umorzeniu w całości. Oznacza to, że zobowiązane wygasło, a zatem powód nie jest uprawniony do żądania zapłaty powyższej należności.

Powód zakwestionował złożone przez pozwanego oświadczenie o potrąceniu, zarzucając, że pozwanemu nie przysługuje wierzytelność w wysokości 96.861,27 zł wynikająca z faktury VAT nr (...). Tym samym kontestował skuteczność umowy cesji z 30 października 2014 r. zawartej pomiędzy (...) spółką z o.o. w K. i pozwanym.

Zatem należało ustalić, czy pozwany skutecznie nabył wierzytelność w wysokości 96.861,27 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...), a w konsekwencji, czy na skutek złożonych przez niego oświadczeń o potrąceniu doszło do umorzenia wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, uwzględnivszy zwłaszcza umowę cesji wierzytelności z 30 października 2014 r., Sąd Okręgowy uznał, że na jej podstawie doszło do skutecznego nabycia przez pozwanego wierzytelności przedstawionej następnie przez niego do potrącenia z wierzytelnością przysługującą powodowi.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu względem dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Przelew wierzytelności nie może pogorszyć sytuacji dłużnika. Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy cesji, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami, ale i brakami (np. przedawnieniem). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Strony umowy przelewu wierzytelności z 30 października 2014 r. zachowały warunki, które powinny być spełnione dla jej skuteczności. W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że w umowie wyraźnie oznaczono podmioty będące jej stronami, a więc (...) spółkę z o.o. w K., będącą cedentem, i pozwanego, będącego cesjonariuszem. Ponadto, biorąc pod uwagę treść § 1 i § 2 umowy, stwierdził, że wierzytelność będąca przedmiotem przelewu została precyzyjnie zindywidualizowana. Wskazano wysokość wierzytelności (96.861,27 zł), a także wyjaśniono, że wynika ona z faktury VAT nr (...), którą (...) spółka z o.o. w K. w dniu 21 października 2013 r. wystawiła dla (...) spółki z o.o. w M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.). W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że faktura VAT (...) została wystawiona na kwotę wyższą (636.153,54 zł) nie wpływa na skuteczność umowy cesji wierzytelności z 30 października 2014 r., albowiem w umowie tej wyraźnie uszczegółowiono wysokość wierzytelności podlegającej przelewowi. Sąd Okręgowy podkreślił, że nie ma podstaw normatywnych, które uniemożliwiłyby przeniesienie części określonej wierzytelności. Jedynie od woli stron tego rodzaju umowy zależy w jakim zakresie cedent dokona przelewu przysługującej mu wierzytelności na rzecz cesjonariusza. Analizując treść umowy cesji wierzytelności z 30 października 2014 r., Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że nie sposób przyznać racji powodowi, który w toku procesu podnosił, iż wierzytelność będąca przedmiotem cesji nie została dostarczenie sprecyzowana.

Powód zakwestionował prawdziwość i rzetelność przedstawionych przez pozwanego dowodów wpłat KP, które zostały przedłożone w celu udokumentowania dokonania przez niego zapłaty umówionej ceny wierzytelności na rzecz cedenta. Twierdził, że pozwany nie dokonał na rzecz (...) spółki z o.o. w K. jakichkolwiek płatności z powyższego tytułu, a poszczególne dowody wpłat zostały wytworzone na potrzeby niniejszego procesu. W ocenie Sądu Okręgowego nie znajduje to potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Każdy z dowodów wpłat KP został podpisany przez M. M., ówczesnego prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w K. Stanowi to potwierdzenie dokonania przez pozwanego poszczególnych wpłat tytułem ceny nabycia wierzytelności. Ponadto dwa z dokumentów, a więc dowody wpłat KP nr (...) i (...), zostały dodatkowo opatrzone pieczęcią firmową (...) spółki z o.o. w K.. Na każdym z dołączonych przez pozwanego dowodów wpłaty KP jednoznacznie wskazano, że płatności realizowane były tytułem zapłaty ceny w związku z umową cesji wierzytelności z 30 października 2014 r. Nie budzi zatem jakichkolwiek wątpliwości Sądu Okręgowego, że wpłaty dokonywane przez pozwanego w okresie od 9 grudnia 2014 r. do 22 stycznia 2015 r. stanowiły zapłatę ceny nabycia wierzytelności. Ponadto suma płatności wynosi łącznie 96.861,27 zł, co niewątpliwie świadczy o tym, że pozwany w pełni pokrył cenę nabycia wierzytelności. Okoliczność, że kwota ta odpowiada wysokości podlegającej przeniesieniu wierzytelności nie stanowi podstawy do przyjęcia, że wszystkie dowody wpłaty KP zostały przez pozwanego wytworzone na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd okręgowy podkreślił, że także w tym zakresie nie występują jakiegokolwiek normatywne ograniczenia, które wykluczałyby możliwość ustalenia ceny przeniesienia wierzytelności w drodze przelewu odpowiadającej jej nominalnej wysokości. Wyłącznie od woli cedenta oraz cesjonariusza zależy na jakim poziomie ustalać wysokość ceny danej wierzytelności. Powód przeciwko prawdziwości powyższych dowodów wpłaty KP podnosił także, że na części z nich znajdują się przekreślenia w części dotyczącej numeracji. Analizując treść poszczególnych dowodów KP, Sąd Okręgowy stwierdził, że na dokumentach z 16, 20 i 22 stycznia 2015 r. rzeczywiście dokonano przekreśleń w zakresie podanych na nich numerów dokumentów. Przy każdym z tych przekreśleń widnieje jednak podpis osoby sporządzającej poszczególne dowody wpłat KP. Jednocześnie zauważył, że z § 2 pkt 2 umowy cesji z 16 grudnia 2016 r. wynika, iż pozwany w całości opłacił cenę nabycia wierzytelności. Potwierdzeniem tego są dowody wpłat KP wystawione przez (...) spółkę z o.o. w K. w okresie od 9 grudnia 2014 r. do 22 stycznia 2015 r. Oznacza to, że pozwany zapłacił cedentowi cenę wierzytelności, tym bardziej że potwierdził to L. B., wiceprezes zarządu (...) spółki z o.o. w K., który podpisał umowę cesji z 16 grudnia 2016 r. W z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał, że pozwanemu przysługiwała wierzytelność w wysokości 96.861,27 zł, którą skutecznie nabył na mocy umowy cesji z 30 października 2014 r.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że dla rozpoznania niniejszej sprawy „znaczenia na posiada” okoliczność, iż na mocy oświadczenia z 16 grudnia 2013 r., skierowanego do (...) spółki z o.o. w M., M. M., prezes zarządu (...) spółki z o.o. w K., wskazał, iż nie istnieją jakiegokolwiek zobowiązania dotyczące dotychczasowej współpracy i umowy komisowej z 18 października 2013 r. Prawdziwość tego oświadczenia budzi uzasadnione wątpliwości, gdyż jako adres (...) spółki z o.o. w K. wskazano ul. (...) w K., podczas gdy z zeznań świadka L. B. wynika, że nieruchomości ta została przez spółkę nabyta dopiero w kwietniu 2014 r. Ponadto jak wynika z odpisu pełnego z Krajowego Rejestru Sądowego powyższy adres

został ujawniony jako siedziba (...) spółki z o.o. dopiero w maju 2014 r. Zdaniem Sądu Okręgowego, na podstawie tego oświadczenia nie sposób uznać, że nie istniała wierzytelność objęta fakturą VAT nr (...).

W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że zgłoszony przez powoda zarzut potrącenia prowadzi do zniweczenia żądania pozwu. W myśl art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 k.c.). Jednocześnie art. 499 k.c. stanowi, że potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie, które ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Pozwany wyjaśnił, że w dniu 14 marca 2016 r. skierował do powoda oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu względem niego wierzytelności w kwocie 96.861,27 zł, wynikającej z faktury VAT nr (...), z wierzytelnością powoda w wysokości 83.146,77 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...). Na podstawie tego oświadczenia doszło do umorzenia w całości wierzytelności dochodzonej przez powoda. Sąd Okręgowy podkreślił, że oświadczenie to z chwilą jego złożenia wywołało wszystkie skutki. Zatem nie było potrzeby, aby pozwany ponawiał je, co nastąpiło w dniu 19 grudnia 2016 r.

Okoliczność, że pozwany dokonał potrącenia wierzytelności dopiero w reakcji na doręczony mu odpis nakazu zapłaty nie stanowi przesłanki rzutującej na skuteczność oświadczenia o potrąceniu wierzytelności. Wierzyciel, który nabył wierzytelność, może zgłosić ją do potrącenia wówczas, gdy uzna to stosownie, o ile nastąpi to w granicach art. 513 § 1 i 2 k.c. Jak wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, pozwany wcześniej nabył wierzytelność w kwocie 96.861,27 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...), bowiem w dniu 30 października 2014 r., natomiast wierzytelność w wysokości 83.146,77 zł, wynikającą z faktury VAT nr (...), została na powoda przeniesiona w dniu 25 listopada 2015 r. Oznacza to, że pozwany w dniu 16 marca 2016 r. niewątpliwie uprawniony był do dokonania potrącenia wierzytelności przysługującej powodowi.

Sąd Okręgowy uznał za bezzasadny zarzut podniesiony przez powoda, że z dniem 16 października 2016 r. nastąpiło przedawnienie wierzytelności objętej fakturą VAT nr (...).

Jak stanowi art. 554 k.c., roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Faktura VAT nr (...) wystawiona przez (...) spółkę z o.o. w K. dla (...) spółki z o.o. w M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.) była płatna w dniu 16 października 2014 r. Uwzględniając dwuletni termin wynikający z art. 544 k.c., wierzytelność objęta fakturą ulegała przedawnieniu w dniu 17 października 2016 r. Bieg przedawnienia rozpoczyna się bowiem od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zdanie pierwsze k.c.). Pozwany zgłosił pierwsze oświadczenie o potrąceniu w dniu 14 marca 2016 r., gdy wierzytelność objęta fakturą VAT nr (...) nie była jeszcze przedawniona. Oświadczenie o potrąceniu z dnia 16 marca 2016 r. zostało złożone skutecznie. W dacie dokonania potrącenia powodowi i pozwanemu przysługiwały wzajemne wierzytelności pieniężne, które były wymagalne i mogły być dochodzone przed sądem. Spełnione zostały zatem przesłanki potrącenia określone w art. 498 § 1 k.c. Wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu, jako wierzytelność o niższej wartości, została umorzona w całości. Sąd Okręgowy dodał, że nawet gdyby przyjąć, iż do umorzenia wierzytelności nie doszło na podstawie oświadczenia o potrąceniu z 16 marca 2016 r., to pozwany w dniu 19 grudnia 2016 r. złożył kolejne tożsame oświadczenie, które należy uznać za skuteczne pomimo upływu terminu przedawnienia wierzytelności z faktury VAT nr (...). W myśl art. 502 k.c. wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Pozwany nabył wierzytelność przedstawioną następnie do potrącenia w dniu 30 października 2014 r., natomiast do przelewu wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu na rzecz powoda doszło ponad rok później, albowiem dnia 25 listopada 2015 r. Powyższe wierzytelności mogły zostać potrącone od momentu nabycia przez powoda wierzytelności z faktury VAT nr (...) w wysokości 83.146,77 zł. Wobec powyższego, ponieważ w dniu

25 listopada 2015 r. wierzytelność pozwanego nie była przedawniona, oświadczenie o potrąceniu z 19 grudnia 2016 r. również należy uznać za wywierające skutki prawne.

Uzupełniając Sąd Okręgowy dodał, że dla rozstrzygnięcia sprawy nie miał znaczenia przebieg postępowania prowadzonego najpierw przez Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach (sygn. akt. VII GC 921/16/6 upr), a następnie z uwagi na wniesioną apelację przez Sąd Okręgowy w Katowicach (sygn. akt XIX Ga 549/17). W toku procesu powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 7.416,90 zł z odsetkami ustawowymi od 15 kwietnia 2014 r., jako nabytej przez niego wierzytelności przysługującej uprzednio (...) spółce z o.o. w M.. W obronie przed żądaniem pozwu pozwany podniósł zarzut potrącenia, wyjaśniając, że na mocy oświadczenia z 17 maja 2016 r. potrącił wierzytelność przysługującą powodowi z wierzytelnością objętą fakturą VAT nr (...), którą nabył, czyniąc to w zakresie kwoty 13.714,50 zł. Sąd Rejonowy (...) w (...)w wyroku z 7 marca 2017 r., sygn. akt. VII GC 921/16 upr, oddalił powództwo w całości, uznając, że pozwany skutecznie potrącił dochodzoną przez powoda wierzytelność. Na skutek złożonej przez powoda apelacji Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z 28 czerwca 2017 r. sygn. akt XIX Ga 549/17, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.417 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 14 kwietnia 2014 r. i kwotę 2.667 zł. Zmiana wyroku Sądu Rejonowego (...) w (...)z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt. VII GC 921/16 upr, nastąpiła jedynie z tej przyczyny, że na mocy art. 505⁽⁴⁾ § 2 k.p.c. w toku postępowania uproszczonego zarzut potrącenia jest dopuszczalny, jeżeli oba roszczenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Tymczasem roszczenie pozwanego, ze względu na swój charakter, nie mogło być dochodzone w postępowaniu uproszczonym. Zmiana wyroku Sądu Rejonowego (...) w (...)z 7 marca 2017 r., sygn. akt VII GC 921/16, była zatem podyktowana przyczynami formalnymi, a nie merytorycznymi. Dlatego też wygrana powoda w teraz omówionym procesie w żadnym stopniu nie wpływa na wynik niniejszej sprawy, rozpoznawanej w postępowaniu zwykłym.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalił powództwo w całości.

W konsekwencji oddalił też wniosek powoda o przyznanie zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., mając na uwadze wynik procesu, uiszczoną opłatę od zarzutów od nakazu zapłaty (3.118 zł), wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (7.200 zł) i opłatę od dokumentu pełnomocnictwa (17 zł).

W apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez utrzymanie w całości nakazu zapłaty oraz zasądzenie kosztów za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 485 § 1-4 w związku z art. 493 § 3 k.p.c., art. 233 § 1 w związku z art. 227 k.p.c oraz art. 207 § 6 k.p.c. i art. 503 § 1 k.p.c.

Ponadto zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 513 § 2 k.c. oraz art. 498 w związku z art. 502 k.c.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Sprawę rozpoznano na posiedzeniu niejawnym. Sąd drugiej instancji uznał bowiem, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne (art. 15zszs⁽³⁾ ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, Dz. U. poz. 374 z późn. zm.; dalej: u.COVID-19), a strony po zawiadomieniu ich o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne (k. 418-422) nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy (art. 15zszs⁽³⁾ ust. 2 u.COVID-19).

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym, odpis pozwu i załączników do pozwu został pozwanemu doręczony w dniu 29 lutego 2016 r. (k. 24).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany podjął obronę z wykorzystaniem procesowego zarzutu potrącenia. Powołał się na to, że umową z 30 października 2014 r. o przelew wierzytelności, którą zawarł z (...) spółką z o.o. w B., nabył wierzytelność o zapłatę kwoty 96.861,27 zł, stanowiącą część wierzytelności przysługującej zbywcy względem (...) spółki z o.o. w M. (obecnie (...) spółka z o.o. w M.), objętej fakturą vat nr (...). Następnie, że w pismach z 14 marca 2016 r. zawarł oświadczenie o potrąceniu nabytej wierzytelności o zapłatę kwoty 96.861,27 zł z wierzytelności względem niego o zapłatę kwoty 83.146,77 zł, przysługującej (...) spółce z o.o. w M., objętej fakturą vat nr (...). Pisma te nadał w placówce operatora pocztowego w dniu 14 marca 2016 r. (k. 49 i 51), kierując je do dwóch adresatów. Po pierwsze, do (...) spółki z o.o. w M. (poprzednio (...) spółka z o.o. w M.). Po drugie, do powoda, jako nabywcy tej wierzytelności względem pozwanego, będącej przedmiotem umowy z 25 listopada 2015 r. o przelew wierzytelności, którą dochodzi w niniejszym postępowaniu. O nabyciu wierzytelności powód zawiadomił pozwanego pismem z 30 listopada 2015 r., do którego dołączona została umowa cesji. Przesyłkę zawierającą te dokumenty pozwany otrzymał w dniu 4 grudnia 2015 r. (k. 18). Efektem obu oświadczeń o potrąceniu ma być umorzenie dochodzonej wierzytelności (art. 498 § 2 k.c.). Odpowiadając na zarzuty od nakazu zapłaty, powód w piśmie procesowym z 5 października 2016 r. (k. 123-126), poza argumentacją, którą wspierał swe stanowisko, że pozwany nie nabył skutecznie wierzytelności, którą posłużył się w opisanym wyżej oświadczeniu o potrąceniu oraz inną, podniósł też, że potrącenie jest sprzeczne z art. 493 § 3 k.p.c. w ówczesnym brzmieniu, mającym zastosowanie w sprawie. W toku procesu pozwany ponowił oświadczenie o potrąceniu, czyniąc to w pismach z 19 grudnia 2016 r. Zawarł w nich oświadczenie o potrąceniu nabytej wierzytelności o zapłatę kwoty 96.861,27 zł z wierzytelności względem niego o zapłatę kwoty 83.146,77 zł, przysługującej (...) spółce z o.o. w M., objętej fakturą vat nr (...). Jak poprzednio, także te pisma nadał w placówce operatora pocztowego (19 grudnia 2016 r., k. 156 i 158), kierując je do dwóch adresatów, mianowicie do (...) spółki z o.o. w M. i do powoda.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy uchylił w całości nakaz zapłaty i oddalił powództwo. Miał na względzie, że pozwany skutecznie nabył istniejącą wierzytelność wzajemną względem dochodzonej wierzytelności, którą skutecznie potrącił z wierzytelności uwzględnionej nakazem zapłaty w efekcie oświadczenia o potrąceniu z 14 marca 2016 r. Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji, którą w kontrze do procesowego stanowiska pozwanego powód podniósł dla utrzymania w mocy nakazu zapłaty w całości. Sąd Okręgowy dodał, że z przyczyn, które wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdyby oświadczenie o potrąceniu zawarte w piśmie z 14 marca 2016 r. nie odniosło skutku zamierzonego przez pozwanego, skutek ten wywołałoby jego późniejsze oświadczenie o potrąceniu, zawarte w piśmie z 19 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił swojego stanowiska o dopuszczalności potrącenia, mimo stanowiska powoda opartego o art. 493 § 3 k.p.c.

W apelacji powód podniósł zarzut naruszenia art. 493 § 3 k.p.c. oraz inne zarzuty. Zarzut dotyczący art. 493 § 3 k.p.c. ma pierwszeństwo w analizie, ponieważ jego zasadność prowadziłaby do niedopuszczalności potrącenia. To miałoby ten skutek, że dochodzona wierzytelność nie uległaby umorzeniu i z tej przyczyny należałoby utrzymać w mocy nakaz zapłaty w całości. Konieczność odnoszenia się do pozostałych zarzutów apelacji wystąpiłaby tylko wtedy, gdyby potrącenie było dopuszczalne.

W sprawie miały zastosowanie przepisy o postępowaniu nakazowym w brzmieniu obowiązującym przed 7 listopada 2019 r. (art. 11 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1469 z późn. zm.). W dalszej części uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego będzie więc mowa o tych przepisach w brzmieniu sprzed 7 listopada 2019 r.

Zgodnie z art. 493 § 3 k.p.c., do potrącenia mogły być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c.

Przewidziane w art. 493 § 3 k.p.c. wymaganie udowodnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia dokumentami wskazanymi w art. 485 k.p.c. nie dotyczyło sytuacji, w której do potrącenia doszło przed doręczeniem pozwanemu nakazu zapłaty i pozwu (uchwała Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., III CZP 56/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 119). Ponieważ każde z oświadczeń o potrąceniu (z 14 marca 2016 r. i 19 grudnia 2016 r.) pozwany złożył po doręczeniu mu nakazu zapłaty i pozwu (29 lutego 2016 r.), w sprawie miało zastosowanie wymaganie udowodnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia dokumentami wskazanymi w art. 485 k.p.c. Było to konieczne, żeby uznać, że art. 493 § 3 k.p.c. nie stanowi ustawowej przeszkody umorzenia wierzytelności przez umorzenie, o której mowa w art. 505 pkt 4 k.c., który stanowi, że nie mogą być umorzone przez potrącenie wierzytelności, co do których potrącenie jest wyłączone przez przepisy szczególne.

Przepis art. 485 § 2 k.p.c. stanowił, że sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych, a okoliczności uzasadniające dochodzone żądanie są udowodnione dołączonym do pozwu: 1) dokumentem urzędowym; 2) zaakceptowanym przez dłużnika rachunkiem; 3) wezwaniem dłużnika do zapłaty i pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu; 4) zaakceptowanym przez dłużnika żądaniem zapłaty, zwróconym przez bank i niezapłaconym z powodu braku środków na rachunku bankowym.

Jako dowód wierzytelności przez siebie nabytej, którą w każdym z oświadczeń o potrąceniu powód posłużył się do umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda, w zarzutach od nakazu zapłaty pozwany wskazał tylko na fakturę vat nr (...) z 21 października 2013 r. Zatem spośród dowodów wymienionych w art. 485 § 1 pkt 1-4 k.p.c. w grę wchodzić mógł jedynie zaakceptowany przez dłużnika rachunek (art. 485 § 1 pkt 2 k.p.c.). W sprawie nie było mowy o jakichkolwiek dokumentach innych niż ta faktura mających dowodzić wierzytelność pozwanego. Wyłącza to przyjęcie, że chodzić mogło o dowody wymienione przez ustawodawcę w pozostałych jednostkach redakcyjnych tak powołanego § 1, jak i w § 2-3 art. 485 k.p.c.

Gdy przepis ustawy przewidywał możliwość skutecznego wystawienia dokumentu, będącego rachunkiem, bez podpisu wystawcy, dokument ten mógł stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, ale nie dotyczyło to jednak podpisu odbiorcy rachunku. Akceptacja takiego dokumentu (rachunku) przez dłużnika musiała być udowodniona.

We wcześniejszym stanie prawnym pojawił się pogląd, że upoważnienie do wystawiania faktur vat bez podpisu może być traktowane jako zaakceptowanie przez dłużnika rachunku uzasadniające wydanie przez sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (wyrok Sądu Najwyższego z 23 lutego 2006 r., II CSK 131/05, niepubl.), poddany krytycznej ocenie doktryny. Zawsze jednak zachodziłaby potrzeba wykazania, że istniało upoważnienie do wystawiania faktur vat bez podpisu, żeby podjąć analizę, czy w okolicznościach danej sprawy stanowiło akceptację przez dłużnika rachunku. Tym bardziej gdy w ustawie o podatku od towarów i usług nie przewidziano wymogu podpisu faktury przez nabywcę, ani nie przewiduje ona możliwości upoważnienia wystawcy faktury do jej wystawienia bez podpisu nabywcy, przywołany pogląd Sądu Najwyższego nie może być uznany za aktualny.

W judykaturze wyjaśniono, że hipotezą art. 485 § 1 pkt 2 k.p.c. objęty jest dokument stwierdzający wysokość świadczenia oraz określający stronę zobowiązaną do jego spełnienia na rzecz wystawcy, stanowiący dla dłużnika podstawę sprawdzenia zasadności i wysokości stwierdzonego nim świadczenia. Jednakże przyjęcie dokumentu rozliczeniowego przez dłużnika nie oznacza jeszcze zaakceptowania tego rachunku przez dłużnika. Przyjęty rachunek przez potwierdzenie odbioru np. faktury, czy noty obciążeniowej podlega sprawdzeniu przez dłużnika i może się spotkać z jego akceptacją lub odmową. Akceptacja rachunku oznacza potwierdzenie przez dłużnika stwierdzonego nim zobowiązania. Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2018 r., V CSK 171/17, niepubl., uznał, że akceptacja ta następuje przez złożenie podpisu dłużnika na rachunku. W doktrynie wskazuje się, że może to następować także w innych formach. Nawet przyjęcie, że akceptacja, o której mowa, mogła nastąpić nie tylko przez złożenie podpisu dłużnika na rachunku nie pozwala uznać, że dłużnik (...) spółki z o.o. w M., obecnie (...) spółka z o.o. w M.) zaakceptował rachunek (faktura vat nr (...) z 21 października 2013 r.), ponieważ w materiale sprawy w ogóle brak dowodu jakiegokolwiek zaakceptowania rachunku przez dłużnika.

Faktura vat nr (...) z 21 października 2013 r. została podpisana tylko za wystawcę, to jest (...) spółkę z o.o. w K.; nie zawiera podpisu odbiorcy, to jest (...) spółki z o.o. w M. (k. 37-41). Już z tej przyczyny nie można mówić o tym dokumencie jako rachunku zaakceptowanym przez dłużnika. Dowodząc istnienia i nabycia wierzytelności objętej fakturą vat nr (...) z 21 października 2013 r., pozwany nie wykazał, że dokument ten, jako rachunek, został zaakceptowany przez dłużnika, co przecież nie jest tożsame z samym przyjęciem faktury. W samej treści faktury nr (...) nie ma dowodu jej akceptacji jako rachunku przez dłużnika. Co więcej, w procesie zachodził spór już co do samego wykonania świadczenia niepieniężnego, którego cena objęta została fakturą vat nr (...) z 21 października 2013 r. Zeznając na rozprawie w dniu 9 maja 2017 r. (k. 227-229), wykonaniu świadczenia niepieniężnego przez (...) spółkę z o.o. w B. zaprzeczył M. S., w latach 2013-2015 będący prezesem zarządu (...) spółki z o.o. w M. (później (...) spółki z o.o. w M.). Natomiast o wykonaniu świadczenia niepieniężnego, o które chodzi, zeznali natomiast świadkowie M. Ł. (k. 282-284) i L. B. (k. 346-348)), pełniący funkcję prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w B., odpowiednio, w latach 2012-2013 i aktualnie. Ustalanie, czy wskazane świadczenie niepieniężne zostało wykonane jest zbędne w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Także bowiem po wykazaniu, że zostało spełnione w dalszym ciągu w procesie zachodziłaby konieczność udowodnienia przez pozwanego przedstawionej do potrącenia wierzytelności o zapłatę za to świadczenie dowodem wskazanym w art. 485 § 1 pkt 2 k.p.c. Natomiast, jak o tym była mowa, w materiale sprawy brak dowodu akceptacji przez dłużnika rachunku, to jest faktury vat nr (...) z 21 października 2013 r.).

Dotychczasowe uwagi prowadzą do wniosku, że w sprawie nie mogła być przedstawiona do potrącenia wierzytelność objęta fakturą vat nr (...) z 21 października 2013 r. (...) z 21 października 2013 r. (art. 493 § 3 k.p.c.). Tym samym zarzut naruszenia art. 493 § 3 k.p.c., podniesiony w apelacji, okazał się zasadny.

Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy nie ma potrzeby odnoszenia się przez Sąd Apelacyjny do pozostałych zarzutów apelacji, jak o tym wcześniej była mowa.

Nie ma więc potrzeby analizowania skuteczności umowy cesji zawartych przez pozwanego, istnienia objętych nimi wierzytelności, zapłaty ceny nabycia wierzytelności i jej wymagalności.

W tym stanie sprawy Sąd Apelacyjny podziela jedynie pozostałe ustalenia Sądu Okręgowego i te, jako prawidłowe, przyjmuje za swoje.

Zaskarżony wyrok – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. – podlegał więc zmianie przez utrzymanie w całości nakazu zapłaty (art. 496 k.p.c.).

W efekcie zasadny okazał się też oddalony przez Sąd Okręgowy wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania zabezpieczającego w kwocie 1.408,33 zł (k. 341-344), oparty o art. 745 § 1 k.p.c. Komornik sądowy postanowieniem z 7 lipca 2016 r. (k. 344) ustalił wysokość kosztów należnych mu jako organowi egzekucyjnemu w zakresie opłat egzekucyjnych i wydatków gotówkowych (art. 770 w związku z art. 743 § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania zabezpieczającego należało orzec zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, a to na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c., stosownie do jego wyniku oraz wartości przedmiotu zaskarżenia i kosztów poniesionych przez powoda (opłata od apelacji w kwocie 4.158 zł; wynagrodzenie pełnomocnika procesowego określone w oparciu o § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – tekst jednolity w Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

SSA Aleksandra Janas SSA Grzegorz Stojek SSA Olga Gornowicz-Owczarek